

Győri László

Erdő

Egy Goethe-versre

*Jártam az erdőt
egymagamban,
semmibe tűnni
így akartam.*

Semmibe tűntem
száz alakban,
elnyelt a semmi
láthatatlan.

Csak állt az erdő
egymagában,
a rengetegben
két magány van.

Kettő, egymásnak
észrevétlen,
ő állt, én mentem
egyre tétlen.

Hogy nő, hogy terjed
földön állva
része, egésze,
minden ága.

Hurkolj rá drótot
jó erősen,
hogy el ne téveszd,
nézd merően,

várj ki egy évet,
várj ki kettőt,
tested ha lesz bár
mind esendőbb,

jöjj vissza látni,
gyere vissza,
ne mint egy léha,
langy turista,

jöjj vissza tudni
titka mélyét,
magánya sűrű
szövevényét,

látni a hurkot,
mint az árok,
mélyen a fába
belevásott,

magába vonta,
vele egy lett,
így lett a sejtje
vele egy sejt,

vele egy sejtté,
azt akartam,
amikor jártam
egymagamban,

vele egy sejtté
válni, lenni,
és már hiába
várt a semmi,

csak ezt, csak ezt, csak
így akartam,
amikor mentem
lankadatlan,

hurkot vetettem
önköromre,
hogy belém forrjon
mindörökre.

Magamat járom
egymagamban,
tudom is én, hogy
mit akartam,

az erdő tudja,
sejtje sejtje,
ő a mindenség,
én a semmi.

Járom az erdőt
egymagamban,
járom az erdőt
önmagamban,

magamban, bennem
minden erdő,
én vagyok ő, és
egy a kettő.